

ABONAMENTE

In țară	
Un an	40 lei
1/2 an	20 "
3 luni	10 "
In străinătate	
Un an	50 lei
1/2 an	25 "
3 luni	15 "
15 Bani Numărul	

REDAȚIA

Calea Victoriei, 35, Piața Teatrului.

LUPȚA

Director-politic, G. PANU

ANUNCIURI

Anunțuri pe pagina III 1 leu linia
" " " IV 25 bani "

A SE ADRESA

In România la administrația ziarului.
In Franța, Italia, Austro-Ungaria și Anglia la
AGENTIA LIBERA, rue Notre-Dame des Victoires, 50
(place de la Bourse) Paris.
In Orient, la EASTERN AGENCY Constantinopol

ADMINISTRAȚIA

Tip. Modernă, Gr. Luis, Strada Academiei, 24.

INȘELĂTORI ORDINARI

BĂTAIA IN ARMATĂ
(Intrunirea de protestare)CANCANURI POLITICE
(Inocă o afacere strălucită)

Un meschin invidios

CRONICA

IN FLAGRANT DELICT

INȘELĂTORI ORDINARI

Este unic în analele parlamentare faptul acordat prin surprindere guvernului de a încheia pe timp de noaptea una din cele mai însemnate convenții comerciale ale țării.

Pentru a să vedea duplicitatea ordinărilor a acestor oameni, slugi plecate a unui rege neam de origine și de sentimente, să amintim câte-va fapte.

De doi ani convenția comercială cu Austro-Ungaria se agit. In acest curs de timp un curent puternic să formase un contra unei convenții încheiate în condiții oneroase.

Austro-maghiarii prin pretențiile lor au atârnat și mai tare iritația în țară. In acest interval s'a emis tot felul de opinii, s'a votat și s'a aplicat un tarif autonom sever.

In anul din urma o acalmie se stabilise; începuse a se da speranța că începându-se niște negocieri ele ar putea să dea un rezultat favorabil.

S'a numit dar delegații români cari au fost însărcinați să trateze cu delegații austro-ungari. Delegații noștri au făcut poate de șase ori voiagiul la Viena, de șase ori au avut nenumărate conferințe cu delegații imperiului fără să poată ajunge la vre-un rezultat.

Acesta este un fapt pe care nimeni nu-l poate tăgădui.

In ultimul lor voiagi nu au avut mai multă izbândă, delegații noștri deci să întorse abia de trei zile, în această întoarcere toată lumea a văzut ruperea negocierilor lungi și nefructuoase.

Fățu cu asemenea fapte, logic și drept vorbind, la ce putea să se aștepte fiere? Ce măsură credea fie-care că guvernul avea să ia? Răspunsul îl poate da oricine; lumea se aștepta ca guvernul să continue a aplica Austro-Ungariei *tariful autonom*. Altă soluție nu era cu putință în natura faptelor.

O dovadă că lucrul nu putea să fie alt-fel, este că însăși Camera servilă d-lui I. Brătianu hotărâse cu două zile aceasta.

Care deci nu a fost surprinderea tuturor când văzură că guvernul într-o angură ședință înscenează o comedie parlamentară și capătă autorizația de a încheia convenția comercială cu Austria până la sfârșitul anului!

Acesta este neuzit. Căci am fi înțeles că guvernul să vină în mod leal și să zică: voesc și să încheie și bine a încheia o convenție provizorie cu Austro-Ungaria, haide deci să discutăm împreună bazele pe care am putea face acest aranjament în acele limite să mă autorizați a încheia convenția.

Ținând acest limbaj nimeni nu ar avut de zis nimic, fie-care ar fi știut că votează, pe ce baze convenția are a încheia. Cazul Austro-Ungariei ar devenit astfel identic cu cazul Franței. După cum Camera autorizând pe guvern să încheie o convenție provizorie cu Franța știe pe ce baze, tot așa ar fi știut și față cu Austro-Ungaria.

Ce face însă guvernul în acest din urmă caz? Votează de ochii lumii un tarif autonom, prelungeste tratările la nesfârșit și în o bună dimineață își ia dreptul de a încheia convenție după placul lui.

Când zicem după placul guvernului, ne înșelăm. După placul regelui trebuie să zicem, sau mai bine după placul împăratului Austriei și a contelui Kalnoky cu care regele a tratat și a regulat această chestiune.

Total este grav, de necrezut în această chestiune. După ce guvernul a procedat hoștește sau mai bine prin înșelăciune pentru a aduce în Camera acest proiect de lege, apoi cel puțin odată adus în Camera nu are rușinea măcar de a respecta aparențele, de a da un fel de lustruială de dezbateri actului.

El ordonă Președintelui Camerei și servililor ca să închidă discuția înainte de a fi începută, legea să votează într'un tumult ne mai auzit călcându-se libertatea cuvântului, bătându-se joc de toate.

Acestă faptă a guvernului nu trebuie lăsată nepedepsită. Trebuie ca opoziția întreagă, fără deosebire de nuanțe, să organizeze întruniri în toată țara, trebuie ca capitala și județele să fie resculate, trebuie ca să se arate pe ce cale regele și guvernul s'au voiește a ne duce.

Să nu avem deci un moment de invidioasă. Să începem imediat campania prin toate mijloacele și să nu ne răsufim până nu vom răzbuna țara de aceste incalificabile proceduri și violențe.

La lucru deci cu toții, la lucru de mâine.

SERVICIUL TELEGRAFIC

AGENȚIA HAVAS

Viena, 12 Aprilie.—Ziarul „Presa” vorbește de declarațiunile făcute de d. Fer kide cu ocazia cea votului Camerei, care reînnoiește aranjamentul provizoriu cu Franța, și autoriză guvernul să trateze asemenea cu titlul provizoriu cu celelalte state cu care condiții, se exprimă astfel:

„Ministrul afacerilor străine a omis să zică dacă România e dispusă să satisfacă cererile noastre și a ne pune în stare să constatăm asemenea că negocierile în cauză au făcut progrese satisfăcătoare, Austria, asemenea nu va încheia tratate cari nu ar da satisfacere intereselor sale.

„Neues Wiener Tagblatt” primește cu satisfacție pasagele relative la raporturile amicale întreținute de cele două guverne și adaugă că nu se va întârzi de a se afla dacă delegații români vor reveni cu noii instrucțiuni de natură a se conduce negocierile la bun sfârșit.

„Wiener Abendblatt” vede în declarațiunile d-lui Ferikide o garanție sigură a reluării în curând a negocierilor.

Berlin, 12 Aprilie.—„Monitorul imperiului” înregistrează decretul prin care Majestatea Sa, împăratul Germaniei a conferit d-lui Brătianu, președintele consiliului de ministri din România, marelui cordon al ordinului „Vulturul Roșu” și d-lui Várnava Liteanu, ministru plenipotențiar al României la Berlin, marelui cordon al ordinului „Coroană.”

Paris, 12 Aprilie.—D. Daloz, directorul „Monitorului Universal,” a murit.

Cair, 12 Aprilie.—Niște mesageri trimiși de succesorul Mahdiului, au sosit la Wadi-Halfa. Ei aduc niște scrisori destinate reginei Victoria, Sultanelui și Kediului. Conținutul scrisorilor nu e încă cunoscut.

BATAIA IN ARMATA

Intrunirea de protestare

Apelul făcut de tinerimea universitară pentru a se protesta contra bătăiei în armată și în special contra maltratărei sergentului Cudalbu a avut un puternic răsunet.

Eri seară, marea sală Iofi, pe lângă tinerimea universitară, era plină de cetățeni ce mai stimați ai capitalei cari venise a se asocia la protestările demne și nobile ale fiilor lor.

Deschiderea ședinței

După ce se primește pe rând în aplauze entuziaste ale studenților d-nii Fleava, Palade, Tache Ionescu etc. studentul în drept G. Dobrescu propune ca președinte al întrunirii pe d. Blehan, fostul șef de secție

în ministerul instrucțiunii publice, ca cel mai în vârstă.

Prin aclamație d. Blehan este proclamat președinte.

D-nia sa după ce mulțumește de onoarea ce s'a făcut după citire la mai multe telegrame de aderență venite de la tinerimea din județe.

Discursul d-lui G. Constantinescu

Studentul în drept G. Constantinescu ia cel întâi cuvânt.

Arătând canzele cari au provocat această întrunire, face detalie maltratărei d-lui Cudalbu, și spune că cazul e cu atât mai grav cu cât barbarii ofițeri la auzul că d. Cudalbu e licențiat în drept, încep a-l bate din nou zicând: *na și pentru că ești licențiat.*

Ei bine, în colegal nostru nu s'a lovit numai demnitatea de om ci și mai mult, s'a brutalizat soldatul pentru singura vină că e mai cult de cât superiorii săi!

Ei bine, noi nu putem sta nepăsători față cu această barbarie.

Iuferând această mișească faptă cerem respectul demnității omului, cerem ca acest soi de disciplină de a degrada pe cel ce și îndeplinește o datorie cetățenească să piară, cerem ca cei ce calcă legea și demnitatea omenească să fie responsabili, să se pedepsească după cum merită.

Nu se va face acestea, nouă ne impună datoria de a le îndeplini, și de a răzbuna maltratarea colegului nostru.

Discursul d-lui Palade

D. deputat Palade este chemat de întreaga sală la tribună.

În aplauzele entuziaste ale asistenților d. Paladi declară:

Dacă tinerimea a ținut vre-o întrunire mai nobilă, mai demnă de secolul în care trăim, această întrunire a fost aceasta în care loviturile altuia a găsit ecou în inima d-voastră.

În acest secol de egalitate când se loveste un om ce, sacrificându-se, își îndeplinește o datorie este o rușine.

Și prin acest fapt nu s'a insultat numai omul, s'a insultat chiar instituția armatei. E o rușine pentru armată, pentru acest templu al sacrificiului de sine în apărarea țării, să conștie în senul ei asemenea sălbăteci.

Și sunt sigur că armata se va simți mândră că rana ce i-a fost făcută de acești ofițeri ce au maltrat pe Cudalbu, a fost arsă de patriotizmul tinerimei culte.

Cauza tinerimii Cudalbu este cauza omului care are dreptul de a fi respectat în acest secol în care trăim și tinerimea trebuie să susție cu demnitate rolul nobil ce i-a impus de a fi pavăza libertății și a demnității omului.

Energiele protestării ale tinerimei nu se va putea a nu fi auzite acolo unde trebuie și cei ce au greșit vor sfârși prin a fi pedepsiți.

Discursul d-lui N. Fleava

După terminarea discursului d-lui Paladi, din toate colțurile sale se auzesc strigătele unanime: *d-nul Fleava să vorbească!*

Ocupând tribuna d. Fleava zice: Ați auzit cuvintele d-lui Constantinescu, colegului d-voastră, ale unui neofit în luptele de acest fel, vreți acum să auziți pe un veteran luptător pentru drepturile omului.

Vă vorbesc cu inima plină de bucurie căci voi mă purtați pe mâini când la 1875 luptam contra unui regim tiranic. Dar mai bine mă trăgea Dumnezeu de cât să văz că luptele mele au contribuit să trăim azi sub un regim mult mai odios.

Faptul ce ne-a întrunit azi este unul din niște de simptome ale tiraniei cari luptă ca să înlocuiască în această țară libertatea pentru care atât au luptat părinții noștri.

Când voi tinerilor sunteți maltratați pentru cuvântul că știind carte aveți conștiința drepturilor și datorțiilor voastre, aceasta pentru mine e cel mai mare pericol, aceasta înseamnă că militarismul, în care din ce în ce suntem încântați, va sfârși prin a omorî tot ceea ce omenirea a câștigat în atâtea veacuri de lupte.

Tinerimea însă este chemată a și depune toate silințele ca această crâmă socială să nu se comită, ea trebuie să curățe atmosfera țării noastre de corupțiunea și tirania ce a infectat-o.

Este o garlanție, un consiliu machiavelic acela ce se dă tinerimii care învață carte că ea nu trebuie să facă politică.

Din contră, rolul tinerimii, care e străină de vicurile ce minează societatea, este de a face ca tiranii și despoții să intre în fundul pământului și să înăște în locu-le, sânta stată e Libertății.

Sunpă e armata cât e vorba de apărarea țării, dar mai bine să preferăm moartea de cât fiind militari să trăim în robie.

O solidaritate a oamenilor de bine trebuie să lupte contra solidarității mișeilor ce s'a format pentru nimicirea acestei țări.

D. Fleava terminând, propune ca rezoluțiunea ce se va lua să fie toamnă șefului suprem al armatei, care va da satisfacțiunei tinerimei atât de grav insultată în persoana d-lui Cudalbu.

O voce. Jalba la Carvasara! Nu va face nimic!

D. Fleava. Nu cred aceasta. In acest caz se va crea în această țară o stare sălbatică de lucruri, atunci vom fi siliți să ne facem singuri dreptate și în această luptă noi cetățenii, voi tinerimea ne mai putind servi de pedestal al tronului, natural că și ei se va clăti din loc...

Discursul d-lui Tache Ionescu

Iată rezumatul discursului d-lui Tache Ionescu:

A fost o generație, cea de la 48, care a luptat pentru a da acestor țări libertatea, după ea a venit o generație de stăpînituri ce a distrus totul.

Mă fălesc că fac parte din generația tânără pe care d-v. o compuneți, căci venind aci d-voastră ziceți:

— Da, vom să servim țara, să ne îndeplinim datoria, dar nu vom să fim robi.

S'a comis o infamie, tinerimea trebuie să protesteze, fără a se preocupa dacă protestarea ei va avea efect; soldatul în luptă nu să gândește dacă glonțul lui nemerește, el trage înainte.

Protestați, protestați cu energie și eu am ferma convingere că în fața protestării d-v. canalele își vor lua pedapsa.

Nu vom obține dreptatea ne vom întalni și vom aviza.

Discursul d-lui C. Rădulescu

D. Rădulescu, în aplauzele colegilor săi de eri, spune că nu putea a nu lua parte la această întrunire, d-sa care atâtea suferințe a îndurat în armată.

D-sa descrie nenumăratele sisteme de tortură ce se întrebuințează în armată sub cuvânt de disciplină, dar care în realitate tâmpesc de desăvârșire pe nenorocii soldați.

Să facem, zice d. Rădulescu, ca sistemul barbar de azi care face pe țeran să și ia câmpii de frica armatei, pe soldați să se sinucidă, să înceteze odată în această țară.

Intrunirea noastră, protestările noastre, răzbuha în adevăr demnitatea lovită a lui Cudalbu, dar când mă gândesc la suferințele ce el are să îndure după aceasta mă face să vă propun că în același timp să cerem și permutarea lui la un alt regiment.

Discursul d-lui B. Florescu

D. Florescu sfătuiește tinerimea ca să nu se mulțumească numai cu protestarea ei de aci înainte să se formeze de către studenții universitari o societate care să aibă de scop respectarea drepturilor lor de oameni.

Numai atunci când fie-care clasă va fi solidară în a lupta contra încălcărilor drepturilor ei, numai atunci faptele barbare ale autorităților fie civile, fie militare, vor înceta.

Discursul d-lui C. Mille

Când stăruitorilor chemări ale tinerimii, d. Mille spune că e foarte vesel când vede pe studenți luând inițiativa unor astfel de fapte demne.

O idee nu va pieri cât timp ea este îmbrățișată de tinerime.

Studenții luptând pentru desființarea bătăii din armată, ea va sfârși prin a pieri. Ca fost militar d. Mille descrie sistemul barbar al așa zisei discipline din armată.

Pe noi ne-a scandalizat cazul că s'a bătut unul din abstrime, dar trebuie să știți că în fie care zi, în fie ce minut se bat și se tortură sute și mii din fiș țeranului cari zac prin cazarmă.

Tinerimea care învață carte grație muncii țeranului e dator să protesteze nu numai contra bătăiei lui Cudalbu ci să lupte ca să scape pe fiș poporul cel puțin de mizeriile ce le îndură în cazarmă.

Nu apeli la rege, nu jeli la guvern, tinerimea trebuie să facă pentru a desființa bătăia din armată, ci împreună cu părinții, ea familia lor trebuie să facă un gol în jurul acelor militari barbari cari într'un mod mișelesc brutalizează pe semenii lor. Nimeni să nu întindă mâna acestor mișei, toți să fugă de contactul lor.

Disprețul ce ast-fel ei îl vor întalni în societate, va fi un puternic remediu pentru a desbura pe militari de gustul ce l'găsesc în a tortura pe cei ce știu că nu le pot răspunde.

Rezoluțiunea

Tânărul student în drept Dobrescu înfățișând într'un mod energic purtarea ofițerilor față de brigadierul Cudalbu și făcând apel la solidaritatea studenților termină dând citire următoare motiunii care se pri-

mește în aplauzele entuziaste ale asistenților:

„Noi cetățenii capitalei și tinerimea universitară, prezenți la întrunirea din 31 Martie, auzind pe diferiții oratori ce s'au succedat la tribună,

„Constatând că astăzi bătăia domnește în armată mai mult ca oră când,
„Constatând că sergentul Cudalbu a fost lovit în mod barbar de trei ofițeri,
„Că în loc de a se lua imediat măsuri contra ofițerilor vinovați, ceea ce ar fi fost o dreptăți satisfacție dată opiniei publice, s'a pedepsit tot victima, sergentul Cudalbu.

„Noi, cetățenii capitalei și tinerimea universitară, hotărîm:

„Declaram pe ofițerii Orghidan, Lt. Niculescu și S-Lt. Niculescu, cari au maltrat pe sergentul Cudalbu, ca nedemni de a mai figura printre ofițerii armatei și în consecință cerem reformarea lor.

„Cerem de la Corpurile Legiuilare o lege categorică prin care militarul ce bat să fie aspru pedepsiți.

„Prelungim mandatul comisiei aleasă din sinul studenților universitari până la îndeplinirea acestor hotărîri.”

La ora 11 noaptea ședința se închide.
Reporter

Cancanuri politice

Fie-care a putut vedea tactica guvernului: a lăsat toate atacurile scabroase în cele din urmă ore ale Camerilor, pentru ca ele să treacă neobservate, fără discuție.— Este destul să pomenim legea prin care guvernul este autorizat a încheia o convenție comercială cu Austria.

Mal era încă o chestie delicată, care de mult este în spiritul tuturor, rescumpărarea fabricilor de chibrituri.

Noi lăsam de o parte chestiunea dacă este mai avantajos ca statul să fie fabricant sau particularul. Această chestie este în adevăr grea și o mărturisim, pe noi nu ne sperie monopolurile când ele sunt create în scop de a aduce o îmbunătățire reală în starea maselor populare, în viața lor de toate zilele.

Chestiunea însă nu este aceasta. Să știe în adevăr că colectivității au dorul de a deplasa toate chestiile de principii sau de utilitate generală.

Chestia rescumpărării fabricărilor chibriturilor să prezintă astăzi sub o altă față. Guvernul voește să favorizeze pe un număr de colectiviști rescumpărându-le fabrica cu prețuri neune. Este o afacere de coterie înainte de toate.

După cum exproprierea de teren au ajuns a fi mijloace de a distribui gratificații favorizilor tot ast-fel să voește a să face și cu rescumpărarea fabricărilor chibriturilor.

Discuția în Camera a fost mai cu seamă pe acest teren și nici putea să fie pe altul.

Și dovadă că toată lumea, chiar membrii din majoritate, au văzut lucrul sub această față, este că votul asupra legii în chestiune în ședința de astă noapte a fost nul!... ceva mai semnificativ nici că să poate.

De sigur însă că legea va trece, guvernul va pune la pasivul lui lucră o afacere strălucită și scandaluoasă!

Regim corupt, regim de hațâr, regim de favoriști!...

Argus.

Un meschin invidios

Purtarea colectivizilor și mai cu seamă a primului ministru față cu d. Cogălniceanu merită a fi relevată, ea dovedește odată mai mult invidia joasă, exclusivismul și păcătoșia care face fondul caracterului d-lui I. Brătianu.

Iată un bărbat de stat de mare valoare, d. Cogălniceanu, care pentru diferite motive să separe acum doi ani de restul opoziției; după ce a stat mai mult timp în neactivitate din cauza boalei reintră în Camera.

În Camera, cu toate criticile și supărările opoziției, să hotărâște a și lua un rol imparțial, a nu mai face pe omul de partid ci a susține guvernul în chestiile în care i s'ar părea că are dreptate, a nu-l combate sistematic și din sistem.

Ni să pare că atunci când un om de valoare d-lui Kogălniceanu să decidese să ia politicește vorbind, acest îngrat rol, toată lumea putea să-l desaprobe, noi opoziția, precum am făcut-o, opinia publică, toți în fine.

Nu mai colectiviști și cu d. I. Brătianu nu aveau dreptul să lovească pe d. Kogălniceanu, fiind că nimenea nu putea să tragă mai mult profit politic din atitudinea d-lui Kogălniceanu de cât cei ce dețin puterea.

El bine, cei care zilele acestea i-au dat să aibă dreptul să-l lovească au fost tocmai colectiviștii, tocmai d. I. Brătianu. S'a făcut precum să știe o intrunire la consiliul de ministrii. Cine a fost acolo mai tare atacat? D. Kogălniceanu.

Toți oratorii pe rând veneau la tribună și dădeau lovitură de picior a măgarului d-lui Kogălniceanu. Dimancea, Robescu, Dim. Ghica, Ferichide toți până la unul. Iar primul Ministru a pus vârf acestei nedemnități, el a venit și a declarat că d. Kogălniceanu este muscal este agent al Rusiei!

Și pentru ce toate acestea? Cu ce să facuse d. Kogălniceanu vinovat? Toată vina acestuia este că prin atitudinea sa neutră căpătase oare care influență în Cameră, că reușise într'un caz a se vota două lucruri de consiliu și în alt caz de a se alege raportorul unei legi cu caracter economic!

Este neuzit încă spiritul de bănuială și micimea de suflet și invidia acestui omuleț numit I. Brătianu.

Ajuns prin împrejurări iar nu prin capacitate acolo unde este, simțindu-se că este de mic și de insignifiant, Primul ministru este cu o vecnică bănuială. Ori unde vede un talent ridicându-se până a-i întinca poziția, ori unde simte oare care autoritate și influență morală stabilindu-se imediat caută a lovi, caută a distruge cu răutate.

Nu permite ca nimenea să nu capete cel mai mic lucru numai prin el. Dacă un om politic să alege raportor la o lege fără voia sa și țirea lui, imediat începe a face tapagiu, cheamă pe fideli, îl amenință cu retragerea, cu părăsirea.

Fidelii se duc alarmați, comunică supărarea stăpânului la toți serviii, aceștia pentru a repara greșala și a împăca pe stăpân fac o intrunire și... omul invidiat de d. I. Brătianu este executat, sacrificat fără milă.

Această purtare a avut sinistrul bătrân cu toată lumea, a avut-o până și cu Rosetti, cu acel care îl rădicase unde este acum. În adevăr, să știe că în Camera de revizuire fiind chestiunea de a să fixa o zi pentru o discuție oare care ideea lui Rosetti de a să fixa ziua de Mercur iar nu de Marți prevalând, d. I. Brătianu ca un nebun, ca o ființă mică și meschină și-a dat demisiunea din Cameră.

Atunci acest păcătos care și-l perde cumpătul ca o găină de câte ori să înfurie, atunci a pronunțat memorabilele cuvinte: *am tolerat abuzuri și asasinat!*

Purtarea recentă ce a avut-o să-i fie de lecție d-lui Kogălniceanu. Acest bărbat de stat a crezut că poate adopta o linie imparțială, poate servi de arbitru între partizi. D. Brătianu l-a lovit în mod nedemn. El i-a dat să înțeleagă prin lovitură administrată că lui nu-i trebuie sprijinul oamenilor independenți, că lui îi trebuie numai ființi servile. Or cine nu este servil acela îi este dușman și îl tratează în consecință.

CRONICA

O pagină din viața unui plotor

Amicul meu**

Radu era, fără îndoială, pictorul cel mai renumit din București. Atelierul său din calea Victoriei, foarte bogat în tablouri mai în toate genurile, era renumit mai cu seamă pentru colecția sa de portrete de femei, dar numai de capete de femei. Când întreba cine-va pe Radu, de ce nu zugrăvește și o femeie întreagă, o Venere buneoară, el întorcea capul fără să răspundă nimic.

Talentul său era recunoscut, el își iubea arta sa, cu toate acestea nu părea să fie fericit.

Natură foarte reculeasă și enigmatică ca toate firele artistice, el intrupase mai mult de cât ori-cine acel ceva greu de caracterizat, acea putere atrăgătoare și impunătoare în același timp, acea înfrurire care te ecaltează și te îngheață tot de o dată. Nimeni n'ar fi putut spune cu hotărare dacă el era om iubitor sau rece, impresionabil sau nepăsător.

Radu era frumos, tânăr și artist, dar era om, și oamenii țineau foarte mult să i poată descoperi porniri omenestii, ca cel puțin în partea lui cea slabă să se asemenă cu dânșii.

Femeile și ele încă mai mult se sileau să i poată subjuga, să i poată cunoaște; ele erau și mai înverșunate în privra lui, pentru ele dansul era neînțeleș, căci nu se știa că el să fi iubit încă, cutare sau cutare femeie. Mai toate își disputase o privire de a lui, el nu le disputa nici una, și cu toate acestea cât le iubea de mult, dovedea colecția sa de capete de femei din atelierul său.

Primit bine ori unde să ducă, era copilul răsfațat al tuturor iubitorilor și cunoscătorilor de artă.

Copil răsfațat nu-i vorbă, dar lumea e lume, viața e viață și femeia rămâne tot ispita covârșitoare chiar și asupra unei naturi neînduplecate ca a lui Radu.

Intâmplarea făcuse ca dansul să întâlnească într-o societate o femeie, care de la întâia privire îl promise, îl fermecuse, îl robise. Flora era frumoasă și mai cu seamă trăsăturile chipului său era de o finețe rară. El cu obicinuita lui bună-cuviință o rugă să-i dea voie să-i facă portretul, bine înțeleș că numai capul. Flora auzise cât este el de escentric și de unic în felul său, și de curiozitate se grăbi să primească propunerea lui Radu, și a doua zi chiar avu loc întâia ședință.

Lui Radu însă i-a trebuit mult timp până să sfârșească portretul Florei, așa că dansa băgă de seamă că pictorului îi plăcea să vină cât se poate de mai multe ori și să prelungească cât mai mult ședințele sale. Când portretul era aproape gata, Flora și ea simțise că o simpatie să stabilească între ea și Radu, și iși dădea seamă că aceea simpatie era chiar foarte puternică și femeie mai mult ca ori ce femeie, caldă și iubitoare, nebună chiar în iubirea ei, începuse a fi foarte infuriată în contra rezervei lui Radu. Dansa ar fi voit ca el să-i cadă la picioare, să-i spună că o iubește, că i să închină ei și multe alte aiurări de dragoste. Dar în zadar! Lui Radu îi plăcea să stea de

vorbă cu ea și să stea chiar mult, dar nici o dată nu vorbea de dragoste.

În fine sosise ziua în care portretul era gata, gata de tot și atât de bine că Radu nu credea că e făcut de el, așa era de fără cusur.

Ca om bine crescut el veni în ziua următoare și mulțumi Florei pentru răbdarea ce a avut și pentru timpul cel mult ce el i-l repuse și tot o dată o rugă să-i dea portretul să-l expună câte-va zile în atelierul său.

Flora în acele minute era foarte preocupată de o gândire, ceva străniș să petrecea într'nsa, așa că nici nu luă seamă la cele spuse de Radu, și deodată repezindu-se spre dânsul îl amenință cu un revolver zicându-i:

„Sărută-mă sau te ucid.“ Iar el cu vecinica lui rezervă și liniște îi răspunse:

„Ucid-mă dar nu te sărut.“

Flora îngâbenind de disperare îi zise din nou:

„Lasă-mă dar să te sărut eu sau mă omor?“

Radu oprind-o i-a zis: „Sărută-mă și nu muri, că mi ești dragă, tu m'ai înțeleș.“

Peste câte-va săptămâni în fereastra atelierului său a fost expus un tablou înfățișând o femeie cu trupul, cel mai frumos pe care a putut să-l creeze imaginația unui artist; pe capul acelei femei însă era aruncat un vâl subțire așa că nu i să putea distinge trăsăturile feței.

Toți câți admirau frumusețea nespusei aceluia trup de femeie îi ziceau:

Radule, tu ești tot tu, artist mare dar extravagant. Până acuma ai zugrăvit numai capete de femei, acu ai zugrăvit o femeie întreagă dar fără cap.

Radule, tu nu ești ca toată lumea. Radu zimbând răspunse:

„Aș vrea să știu ce aș fi dacă aș fi ca toată lumea.“

30 Martie, 1887.

Veronica Mile

TELEGRAME

Petersburg, 12 Aprilie.—Sgomotele colportate de presa engleză în privința unui nou atentat care ar fi fost dirijat contra Zarului, nu au nici o bază.

Londra, 12 Aprilie.—Correspondentul ziarului *Morning Post* la Berlin anunță ziarului său că Rusia e dispusă să renunțe la politica sa expectantă în privința Bulgariei și că are intențiunea să propoie în curând un candidat acceptabil.

Dar este de observat că correspondentul ziarului „Times“ la St. Petersburg telegrafiază absolut contrariul.

(Agenția Havas)

Roma, 12 Aprilie.—Prințul moștenitor a căzut ușor bolnav de pojar.

Sofia, 12 Aprilie.—Regența a însărcinat pe d. Stoiloff d'ar arăta încă o dată cabinetului din Viena cu stăruință că starea spiritelor în Bulgaria impune necesitatea de a se convoca Marea Sobranie în cursul lunii Aprilie spre a proceda la alegerea unui principe. Alegerea este urgentă.

Vienna, 12 Aprilie.—Împăratul Frantz Iosef a trimis generalului Kaulbars portretul său cu o dedicație în semn de bună voință sa imperială și ca o amintire a șederii generalului la Viena.

Roma, 12 Aprilie.—D. Puttkamer, mi-

nistru în Cabinetul german, a fost primit ieri în audiență de către Papa.

Roma, 12 Aprilie.—Ziarul „Il Corriere“ anunță că cu ocaziunea sărbătorilor de Paște, d. Cairoli primi va marele cordon al ordinului *annunciades*.

Berlin, 12 Aprilie.—Erf, după amiază, împăratul Wilhelm a primit în audiență pe principele Bismarck, întrevăderea a ținut mai mult de cât de obicei.

Belgrad, 12 Aprilie.—Cale indirectă.—Autoritatea sârbe a interzis supușilor otomanii în Serbia de a fonda stabilimente sau case de comerț.

Craiova, 12 Aprilie.—Cale indirectă.—După „Gazeta Narodov“, generalul Gurko va face luna viitoare, o călătorie în provinciile vecine ale Galției, cu scop de a studia punctele care ar putea să aibă importanță strategică.

Petersburg, 12 Aprilie.—Cale indirectă.—Se vorbește de a stabili la Berlin, dacă guvernul german va consimți, o sucursală a băncii imperiale ruse. În cazul când consimțimentul va fi refuzat, această sucursală va lua numele de bancă rusă privată, și nu va fi mai puțin atașată, pentru toate operațiunile sale, băncii imperiale.

Berlin, 12 Aprilie.—Cale indirectă.—Amiralitatea germană va prezenta Reichstagului o cerere de credite suplimentare pentru construcțiunea unei mari cikiuraste în locul lui „Grosse Kurfurst“ care s'a înecat în 1878.

Praga, 12 Aprilie.—(Cale indirectă) Agitația ce a avut loc în Bohemia contra introducerii în Cisleithania a produselor ungare, probează odată mai mult că monarhia austro-ungară este compusă din țări, tot atât de ostile între dînsele, comercialcește vorbind, cum pot fi Franța, Germania și Italia.

Paris, 12 Aprilie.—D. Jules Ferry pleacă în Cabilia și apoi se va duce la Constantin și la Tunis.

Londra, 12 Aprilie.—Erf a fost aici o revistă la care au luat parte 20,000 de voluntari.

Londra, 12 Aprilie.—Guvernul a fost prevădit că o corabie încărcată cu dinamită a plecat acum 15 zile dintr'un port al Americii. Această corabie a fost văzută Joi lângă Zughab, ordine s'au dat de a împiedica debarcarea persoanelor suspecte.

Quebec, 12 Aprilie.—Joi la deschiderea parlamentului Canadian, intrarea în sală a fost interzisă publicului în tot timpul cât a stat vice regelu. Autoritatea se teme de un atentat. (Agenția Liberă).

INFORMAȚIUNI

Guvernul, prin organele sale oficiale și oficioase a răspândit șgomotul că ar fi expulsat din țară pe mai mulți spioni ruși.

Și această spusă a colectiviștilor e o minciună ca toate cele l'alte.

Guvernul n'a expulsat nici un spion al d-lui Hitrovo. Aceasta o putem afirma căci o aflăm din sorginte sigură.

Dacă guvernul a expulsat pe cineva să ne spuie numele acelora.

Guvernul n'a spus și nu va spune nime fiindcă n'a expulsat pe nimeni, n'a avut curajul să expulzeze pe nici un spion al consulului rus.

Speranța ce o aveau Bulgarii în posibilitatea realegerii principelui de Battemberg pare că s'a nimicit de rezultatele călătoriei d-lui Stoiloff la Viena.
Ast-fel, după ultimele știri ce primim, Regența ar fi pe cale de a renunța cu desăvârșire la alegerea unui principe, și de a proceda la schimbarea formei de guvern, proclamând unirea personală a Bulgariei cu Turcia.

D. Al. Marghiloman, a trimis martorii d-lui V. Iepurescu.

Martorii d-lui Marghiloman sunt d-nii C. Isvoranu și C. C. Arion; al d-lui Iepurescu sunt d-nii N. Dimancea și Malaxa.

Martorii s'au întâlnit astăzi la ora 5 și jum.

Azi primul ministru a prezidat un consiliu de ministrii la ministerul de interne.

D. general Lecca, președintele Camerei, a obținut azi o audiență la rege. Se zice că d-sa ar fi declarat regelui că nu mai poate sta ca președinte al Camerei.

În arma artileriei nu se face pe ziua de 1 Aprilie de cât 15 înaintări dintr'una la gradul de colonel, patru la gradul de locotenent-colonel și restul în gradele cele l'alte.

La Cameră, la ora 5 s'a dat citire proiectului de lege prin care statul își rezervă monopolul fabricațiunii chibriturilor.

A vorbit contra d. N. Fleva și apoi, la ora 6, ședința s'a ridicat.

Procesul electoral al d-lui Sipsom din Iași

Curtea este prezidată de d. Crețeanu. D. membru al Curței, Tacu, dă citire jurnalului tribunalului din Iași.

D. Sipsom este asistat de d-nii advocați Mișu Schina, D. Giani, Ar. Pascal, C. Di-sescu.

D. I. Ghica, contestator, este însoțit de d-nii Lahovari și N. Fleva.

D. Giani începe prin a declara că nu face chestiune politică, căci dacă în acest caz s'ar fi pus chestia politică, d-sa nu ar fi luat parte, aci este vorba de răpirea, de nimicirea drepturilor unui om.

D. Giani combate hotărârea tribunalului și arată că actul este contencios.

D-sa vorbește de autoritatea lucrului judecat și spune că o hotărâre dată are dreptul față de întreg corpul electoral.

În cazul de față mi se contestă calitatea de cetățean român și eu dovedesc că am această calitate și obțin și o hotărâre în acest sens. Cum a dovedit d. Sipsom că e român din Basarabia, supus rus, născut înainte de tratatul de Paris.

Astăzi putem deci opune autoritatea lucrului judecat.

D. Giani citează mai mulți autori vechi și moderni în susținerea tezei sale.

D-sa citează și o hotărâre e Curței de Casație dată în acest sens.

Ar fi trebuit să se atace actul în fals și atunci nu aceasta era calea.

D-sa în numele lucrului judecat cere reformarea sentinței tribunalului.

D. M. Sohină după ce arată origina d-lui Sipsom, zice că singura posesiunea de stat are destul forță probantă.

D-sa citează mai mulți autori în susținerea tezei sale. În acest sens arată d-sa că a dat Curtea de Casație hotărâre.

D. Schina atacă actul primarului de la Tinos ca neputând face probă, căci nu e conform legilor Greciei făcute.

D-sa arată că actul e făcut de competență.

D-sa termină spunind că cei din Iași au făcut această contestație ca se scape de concurența ce le face ca avocat d. Sipsom.

Pledoariele contestațioștilor

D. I. Ghica expune istoria contestației și a procesului.

D. N. Fleva. Incepe prin a protesta în

FOIȚA ZIARULUI „LUPȚA“

JULES DE GASTYNE

IN FLAGRANT DELICT

ROMAN PARISIAN

PARTEA II

(Urmare)

Raul nu putea cu toate acestea să lase să-i scape împrejurarea negândită care i se înfățișă pentru a lua înapoi inima Blanchei cu atât mai mult că o găsea mai frumoasă lucă și mai răpitoare de cât nici odată... Privirea ei devenise mai profundă cu vineții ce i se făcuse puțin sub gene. Plină-tatea ce căpătase îi mărise finețea netedă a pelei sale. Ea avea o îmbrăcăminte simplă însă elegantă, îmbrăcăminte a unei burgeze înlesnite și care are gust. Părul ei făcea tot creș, însă acei creși altă dată ne îmblânziți să mai domolise de peptene și formă figurii sale un cadru natural și plăcut. Ținuta asemenea se modificase, ea era simplă și grățioasă, ca ținuta unei femei obișnuite cu lumea... căci Blanchea nu mai lucra de când se măritase, și Luis căpătase la

jurnalul lui o poziție stabilă, destul de bine plătită.

Raul se apropie de dansa.

— Blanche, murmură el cu o voce moale abia distinsă...

La această chemare tânăra femeie se întoarse răpede, ochii ei întălniră pe acei ai tănărului fixați asupra ei, înfocați și arzători, și un cutremur trecu prin tot corpul ei.

— Ești fericită? isprăvi ofiterul cu vocea jumătate.

— Fericită? pentru ce o întreba el asta?

— De ce să nu fiu? răspunse ea repede.. Dar d-ta?

— Eu, zise Raul, tot cu vocea lui dulce, simțesc mai mult de cât ori când că am perdut fericirea perzându-te.

Blanche ridică asupra tănărului niște ochi umeziți de lacrimi...

— Domnule de Marsac, zise ea, ai face mai bine de a te duce de aici de cât de a mi vorbi așa.

— Să mă duc? și cum vei explica d-ta plecarea mea către bărbatul d-tale.

— Adevărat, stăi! Însă te rog mult lasă-mă să ascult piesa. E foarte de petrecere.

— Actul al treilea? Tot același și același lucru în acest soi de piese.

Apoi iarăși adause, cu buzele la urechia tinerei femei:

— Nu ești fericită. Blanche...

— De unde știu d-ta?... zise ea tresărind.

— O știu pentru că nu sunt nici eu însuși.

— Totuși nu sunt subiectele de distracție care îți lipsesc.

— Delfina?... strigă Raul răzind. Blanche nu răspunse.

— Nu iubesc pe Delfina adause tinăru.

— O! poți s'o iubești, nu sunt geloasă de asta, ripostă Blanche, prefăcându-se indiferentă, însă era în tonul cuvintelor sale, o nuanță de neceaz care nu i scăpă lui Raul.

— Mica gânganie n'a murit, murmură el în sine însuși, mulțumit.

— Bărbatul d-tale tot te iubește? întrebă Raul mai pe urmă.

— El mă adresează...

— Dar noștina d-tale soacră?

— Sprințele Blanchei se încreștiră. Se citi în privirea ei mânie, ură și durere tot de odată.

— Ea era strașnică altă dată, mi-a spus D-ra Julia.

Acest nume de Julia aminti Blanchei tot trecutul ei, cel opt-spre-zece ani al ei, amiezile torsite din linjeria otelului de Marsac cu arborii cari se legărau înaintea ferestrei deschise, cântecul paserilor, și mai mult de cât de cât toate gândul la Raul, al cărui pași îi aștepta să răsună pe parchetul sonor.

Cât de fericită era ea atunci! sincer fericită! Pentru ce asta s'a sfârșit așa de repede?

O mare melancolie începea să cuprindă sufletul tinerei femei.

— Mi-a spus asemenea d-ra Julia, urmă Raul, că tot mă iubea și că m'ar iubi tot d-a-una...

— D-ra Julia nu putea să spună ceia ce nu știa, răspunse iute Blanche.

— I-ai spus-o chiar d-ta...

— Nu mi faceam eu confidențele către d-ra Julia.

Dar mie, nu mi-ai spus-o?...

— Era adevărat, atunci...

— Dar acum?

— Acum iubesc pe bărbatul meu.

— Cum iubesc eu pe Delfina, răspunse cu ironie Raul.

— Te înșeli, se grăbi să zică Blanche îl iubesc cu sinceritate după cum trebuie să-l iubesc.

— Când amorul este o datorie, zise tănărul, acela nu mai este amor.

Blanche făcu un gest de nerăbdare.

— Mă împiedici de a asculta piesa.

— Pentru ce bărbatul d-tale te a lăsat singură la actul acesta?

— Avea nevoie să se ducă la jurnal. El este secretarul redacției.

— Lucrează și seara!

— O parte din noapte până pe la trei dimineața...

— Asta e agreeabil!...

— Trebuie cineva să-și câștige existența.

— Și d-ta îl aștepti?...

— Câte odată...

— Așa dar acum n'are să intre cu d-ta acasă?

— Nu, el mă pune în trăsură, pe urmă să întoarcă jurnalul lui...

— Și câștigă el mulți bani?

— Trăim tare bine, tare cu îndestulare.

— Acum dar nu mai lucrezi?

— Nu, de la căsătoria mea.

— Și cum îți petreci timpul?

— Mergem în toate părțile unde sunt

petreceri, spectacole. El are bilete... e tare plăcut... Pe urmă este teatrul, primele...

— Nu îți să urăște?

— De loc.

— Sunt foarte fericit de a afla aceasta... Și nu ai nici odată regrete?...

— Ce regrete?

— Mai știu eu?... Regrete despre trecut. Eu am câte odată.

— Nici odată.

— Ești o femeie tare, d-ta.

O! da, chiar că era tare. Dacă iar

